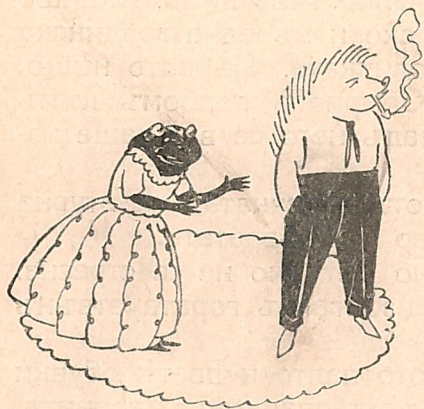

ЛИКА-ПРИЛИКА.

Тарлю на припекъ седѣше
И тѣжни думи редѣше:
„Вѣчно ли ще да самувамъ?
Вѣчно ли ще ергенувамъ?
Време е кѣтче да свия,
Съ булчица да се сдобия!“

Чула го Жаба-Жабана,
Припна и бърже захвана
Съ пѣськъ лице си да мие,
Нокти о камѣкъ да трие.
Облѣче скѣпа премѣна,
Кѣмъ Тарля трѣгна засмѣна...

Ала той не я поглежда,
Презъ зѣби гордо процежда:
„Не ща те, че си скоклива,
Не искамъ булка кrekлива!
Азъ мома тѣрся да взема
Втора катъ нея да нѣма,
Че да сме лика-прилика
Като два стѣрка иглика!“

— Я стига, Тарльо, я стига —
Толкозъ недей се надига!
Де шо сѣж млади ергени —
Всички лудѣятъ по мене!
Щомъ ме не искашъ, ти знаешъ,
Но мисли — да се не каешъ:
Съсъ хубостъ ще те опивамъ,
Съсъ пѣсни ще те приспивамъ!

Чичо Стоянь.